

Forhandling

Jens Thoft (SF):

På grund af frokostpausen er der nu ikke en levende djævel, der kan huske, hvad det hele handlede om, og hvad debatten før frokost drejede sig om, og den var da rimelig levende.

Det, det handlede om, var fiskernes fradrag, hvor ministeren er mødt op med et forslag, der ikke duer. SF er ikke uvilligt til at være med til en fornuftig løsning, men det her er altså noget biks. Det er fuldstændig tilfældigt, hvem der forgyldes af forslaget, det er umuligt at administrere, og det støttes ikke engang af de berørte fiskere.

Når hr. Stavvad var meget vred over formen, hænger det vel mest sammen med, at Socialdemokratiet er mere vant til at sidde på skødet af regeringen, end SF er, for min vrede har altså en anden form, men det samme indhold.

Ministerens har under debatten med ordførerne påstået, at den ligningsrådsmodel, som er blevet foreslået af hr. Ole Stavvad og SF, ikke er EF-medholdelig, men det er fuldstændig udokumenteret; vi har fået løfte om at få tilsendt oplysninger om den tidligere ligningsrådsmodel, og ministeren har ikke sendt dem.

Jeg er sikker på, at vi kommer til at vende tilbage til denne sag. Den koster en del kroner, og de drysses fuldstændig tilfældigt ud over nogle fiskere, og ingen bliver tilfreds. Hr. Stavvad appellerede til fornuften, men den tror jeg nu ikke meget på, når det viser sig, at der er et flertal, og det har jeg forstået at der er. Det beklager jeg, men når ministeren har nået 90 stemmer bag sit forslag, er fornuften som bekendt sat fuldstændig ud af spillet.

Jeg vil gerne stemme imod dette forslag med det formål at fremtvinge et fornuftigere forslag fra ministeren, men ellers er det mit udgangspunkt, at vi vil undlade at stemme, fordi det dog trods alt er et bitte lille skridt i den rigtige retning, men som sagt tilfældigt, uigennemtænkt, uadministrerbart; ikke engang de berørte parter støtter det.

Så vil jeg kommentere ændringsforslagene: Fremskridtspartiet og skatteministeren stiller begge ændringsforslag, som SF kan støtte, men det er da besynderligt, at hvis fangstturen udgår fra en havn, der ligger mere end 100 km i lige luftlinie fra den skattepligtiges sædvanlige bopæl, skal timeantallet kunne sættes ned fra

24 til 12. Vi kan altså godt forestille os nogle, der arbejder med udgangspunkt i Marstal og bor i Sønderjylland – 150 km – og som ikke får fradraget, mens de, der bor i Horsens og arbejder med udgangspunkt i Esbjerg, vil have ca. 100 km, og hvis jeg kan regne, vil de få fradraget; altså også dér har vi en fuldstændig tilfældighed.

Hvorfor dette med lige luftlinje? Det har vi da aldrig opereret med i skattelovgivning. Man plejer da at tage den vej, man faktisk kører eller lader sig transportere. Hvis det er sejlruten, ministeren har tænkt på, er det fair nok, under forudsætning af at fiskeren faktisk har sejlet. Men kunne man så ikke sige »ad transportvejen«, sådan som vi normalt siger det i alle skattelove? Så ville der da i hvert fald være den urimelighed mindre.

Jeg synes altså som konklusion, at det er noget rigtig biks, og det kunne egentlig godt laves bedre. Ligningsrådet brugte indtil 1989 en model, som godt kunne have været brugt her, og som var rimelig brugbar. Hvorfor har vi ikke fået den?

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Jeg forstod på hr. Jens Thofts sidste bemærkninger, at han ledte efter en eller anden form for logik og fornuft i det her. Derfor bliver jeg nødt til at sige til hr. Jens Thoft, at hvis han leder efter det i dette forslag, så kan han lede længe. Den eksisterer ikke.

Den anden bemærkning, jeg har, går på, at hr. Jens Thoft forsøgte at definere og finde ud af, hvorfor jeg havde været vred. Nu mener jeg ikke, at jeg var særlig vred. Jeg var derimod oprørt over, at man i forhold til seriøse mennesker, alvorlige problemer, overhovedet ikke behandler sagen seriøst og alvorligt. Og så var jeg set ud fra en parlamentarisk synsvinkel også – og dér vil jeg næsten godt sige vred. Vi har en førstebehandling, hvor der gives meget klare, positive meldinger fra alle ordførere om at ville løse et problem. Ministeren står med et forslag, som et meget stort flertal giver udtryk for at man synes er klart utilfredsstillende, bureaukratisk, umuligt, og derefter opfordrer jeg stærkt ministeren til at optage forhandlinger. Men intet sker. Vi forsøger igen gennem udvalget. Intet sker.